

Ahoj Filipe,

prázdniny opravdu končí... já už jdu do školy v pondělí 25., na což se netěším. To je taková moje tradice - čím blíží je konec prázdnin, tím míň si dovedu představit, že půjdu do školy. A tento rok tam budu místo obvyklých 3 dnů před začátkem školního roku celých 5. Moc nevím, co budu dělat - je ovšem jisté, že tam budu muset být a nějakou tu činnost aspoň předstírat, protože nějaká úprava nástěnek a instalace stupidních hesel typu "Po prázdninách zpět ke studiu" je mi z duše protivná a věnovat se jí určitě nebudu.

Jasná je jedna věc - budou nějaké reparáty a také rozdílové zkoušky - jako každý rok. Reparátů je v případě češtiny a dějepisu o něco méně, než to vypadalo na konci školního roku, jelikož někteří totální *zabedněnci* si nechali dát u doplňovacích komisionálek tolik pěttek, že se jich reparáty netýkají; vlastně se jich už v červnu přestala týkat celá škola. To je dobře. Ne kvůli tomu, že bych ve škole byl o pár hodin víc, ale proto, že od nich bude pokoj, což s povděkem přijmu nejen já, ale i někteří jejich spolužáci. Škola je nepovinná - *nechceš nic dělat, nedělej a měj se...*

Hraní o prázdninách je vždycky těžká věc - různě se míváme, každý je pořád někde jinde než ten druhý, ale to je prostě léto. Mimochodem: některé kapely tomu říkají "tvůrčí pauza", aby to líp vypadalo (možná i pro ně samotné). Za letošní "tvůrčí pauzu" jsem něco nového napsal, takže to vlastně není vůbec lež. A pauza končí a hraní se blíží, o tom není sporu. Chtěl bych hrát hodně - a určitě s tím s Tebou počítám. Takže žádný zánik se nekoná, neboj ;-). Naopak: koná se *obnovení činnosti...*

Jen mě tak v souvislosti s předchozími dvěma tématy - tj. školou a hraním - napadá ještě další věc. Víš, že se má v listopadu konat jakási akce ke 40. výročí vzniku naší školy... a že jsme si říkali, že bychom tam mohli zahrát. Jenže to má jeden háček, ba přímo hák: akce se má konat v aule školy ruského velvyslanectví... Připadá mi to maximálně nevkusné. Zrovna dneska jsem si prohlížel fotografie ze srpnových dnů roku 1968 a pozitíří jsem pozván na vernisáž jedné z několika výstav věnovaných tomuto tématu. Pak jsem si pustil v TV zprávy ... a Gruzie. Vlastně stejné obrázky, jen v jiných kulisách. Zase ruské tanky v malém státu, který proti velikému a silnému okupantovi nemůže vlastně nic dělat.

A tak jsem se díval... a představil jsem si, jak vystupuji na pódium v té ohavné budově (která vlastně v Bubenči nikdy neměla stát, jenže "velký bratr" prostě poručil a bylo takříkajíc *vymalováno*), a to s povolením přímo pana velvyslance... a je mi z toho mdlo. Na téhle akci asi hrát nemůžu. A pokud to půjde a nedostanu to přímým rozkazem (práce je práce a šéf je holt *šéfová*, abych tak řekl), pak bych tam nejraději ani nešel. Nechci nikdy vstoupit do azbukou popsané budovy patřící státu, který opravdu nemám rád a který je na světě asi hlavně proto, aby škodil a ubližoval.

Pořádat oslavu 40. výročí školy, jejíž první ředitel zaplatil za odmítavý postoj k sovětské "bratrské pomoci" v roce 1968 okamžitým vyhazovem, se mi nezdá jako dobrý nápad. A ještě k tomu v tomto *osmičkovém* roce... to tedy vážně nevím... Ten stát tvrdí, že je jiný. Není. A troufám si tvrdit, že ani nebude, protože nechce být jiný (tj. *lepší*; na opaku pracuje dost usilovně jak v Gruzii, tak třeba i rozmísťováním jaderných raket v baltské části svého území... a to už tady bylo a já si to pamatuju). Musím to nějak promyslet, i když vlastně mám už rozmyšleno. Ale hlavní je hraní - a to bude, i když možná bez téhle ruské *trachtace...*

No a jinak... mám pro Tebe novou písničku, řekl bych, že ji budeš zpívat líp než já. Uvidíme. Vlastně uslyšíme ;-). A kdyby se Ti chtělo a vrátil ses z práce někdy dřív, můžeme zahrát i o prázdninách. Já už do konce prázdnin vyrazím leda na nějaký krátký výlet.

Tak se měj fajn a ahoj... a předem přeju do Tvého nadcházejícího maturitního roku hodně zdaru a vůle (resp. obráceně: napřed je vůle, pak přichází zdar). Nebudu Ti psát, aby ses učil, protože jednak vím, jak to chodí (já se taky neučil), jednak to zavání kecy jistého V. I. Lenina (mimochodem, jeho portrét je pořád na nějaké uhozené mozaice v té děsné škole), který stejně jako celé Rusko nepřinesl světu nic dobrého... a tím jsem se konečně dostal na konec svého nečekaně dlouhého dopisu.

M#